

[Justitsministeren]

fra UNHCR. Henvendelsen drejer sig om følgende – og jeg tillader mig at læse op fra den bestemmelse, der er oversat til dansk, og som jo altså er en henstilling og intet andet:

»Der skulle gives ansøgeren de nødvendige faciliteter, herunder bistand af en kompetent oversætter med henblik på forelæggelse af hans sag for vedkommende myndigheder. Ansøgere skulle også have mulighed for at kontakte en UNHCR-repræsentant, om hvilket de skulle behørigt underrettes.«

Hvordan foregår så behandlingen her i landet både før lovforslaget og efter? Den foregår jo på den måde, at vi opfylder dette, både med hensyn til tolkebestemmelser og lign. og så sandelig også med hensyn til – hvis man kan betragte flygtningehjælpen som Højkommissariatets repræsentant her i landet i den situation – at de inddrages på enhver måde i behandlingen af deres sag. Der er altså ikke nogen som helst ændring på dette punkt.

Jeg har også bemærket, at det ikke er stærke indvendinger, Højkommissariatet har i sit svar, altså det nye telex. Jeg ved ikke, om svaret er nået til udvalget fra hr. Jessen-Petersen, der jo er Højkommissariatets regionale repræsentant for de nordiske lande, men deri skriver han – igen i oversættelse:

»Kære minister Ninn-Hansen, jeg henviser til mit telex af i går vedrørende ændring af udlændingeloven. Vi har nu haft lejlighed til at studere det reviderede udkast og har med glæde bemærket visse modifikationer i teksten. Vi må imidlertid gentage, at vore bekymringer om den proceduremæssige ordning, som blev berørt i det fjerde afsnit af vort telex, fortsat er de samme og derfor stadig forekommer at være i uoverensstemmelse med vigtige beslutninger truffet af UNHCRs eksekutivkomité. Vi håber, at disse spørgsmål stadig drøftes, og det er en selvfølge, at vi er til rådighed med henblik på enhver uddybning, som De måtte ønske at modtage.«

Ja, at det stadig drøftes, kan vi da dokumentere efter de timer, vi har tilbragt her, så på det punkt opfylder vi jo i hvert fald det.

Men det er vel også glædeligt at konstatere, at det efter de ændringsforslag, der er stillet, alene er dette punkt om en henstilling, som Højkommissariatet beskæftiger sig med.

Hvad er det så, det drejer sig om? Det drejer sig ikke om behandling af flygtningene med henblik på, om de kan få deres sag be-

handlet, for i det øjeblik deres sag behandles, indtræder alt det, som UNHCR lægger vægt på. Det drejer sig om grænsekontrol, og jeg kan henvise til det svar, jeg gav i retsudvalget sidste søndag, da man drøftede ikke den henvendelse, men Dansk Flygtningehjælps henvendelse om at skulle deltage i denne grænsekontrol.

Jeg mener faktisk, at grænsekontrollen er og skal vedblive at være en statsopgave. Det er muligt, man her i samfundet kan privatisere på flere områder, men man bør ikke gøre det, når det drejer sig om noget så vigtigt som grænsekontrol. Det er altså min opfattelse af det; det er muligt, at UNHCRs repræsentant har en anden opfattelse af dette, men det er der ikke noget at gøre ved.

Jeg skal i øvrigt ikke gå nærmere ind på de betragtninger, der er fremkommet fra ordførerne, undtagen en enkelt, som navnlig hr. Bernhard Baunsgaard beskæftigede sig med. Jeg gør det med en vis ulyst, fordi vi også gjorde det under førstebehandlingen, hvor fru Ebba Strange og jeg havde en diskussion om det. Det er spørgsmålet om, hvorvidt det var berettiget at fremføre nogle oplysninger fra en uge eller en måned til statistiske resultater med henblik på, hvordan det ville blive for et helt år. Jeg henviste dengang til, hvad vi til alle tider har gjort her i Folketinget. Vi gør det, når det drejer sig om arbejdsløshed, om betalingsbalance, om færdselslov og meget andet. Det har altid været en rimelig, tilfældig og fornuftig måde at fortælle på, hvordan situationen ser ud, når det er et helt år.

Det, statsministeren og jeg har gjort, er altså at henvise til, hvad der er sket i september måned. Vi har sagt – og det fremgår jo også af lovforslaget – at der i september måned var et antal, der svarede til 35.000–36.000 om året.

Da hr. Bernhard Baunsgaard kom hjem fra en udenlandsrejse, hørte han om dette, og han syntes, at det var skændigt, det, statsministeren og jeg havde sagt. Skændigt – det er en meget hård bemærkning; det leder næsten tanker hen på kedelige bestemmelser i straffeloven og lign., dette at optræde skændigt, og på statsministerens og egne vegne er jeg ked af, at hr. Bernhard Baunsgaard føler anledning til at karakterisere os på den måde. Når jeg tænker på, med hvilket vemod vi ser på, at hr. Bernhard Baunsgaard tager af